

пиеси за органъ; библейската драма „Юдитъ“, „Смъртта на Св. Алмеенъ — мистерия въ 2 картини, „Великденска пѣсень“ — за соли, хоръ и оркестръ; „Царь Давидъ“ — оратория въ 3 части; балетътъ „Skating-Rink“; Шведски балетъ; музика къмъ нѣколко драми: „Буря“ (Шекспиръ), „Антигона“ (Софокълъ, преработена отъ Жанъ Кокто); „Царьтъ, неговиятъ везиръ и лѣкаръ“ (Ж. Копо); „Лилули“ (Ром. Роланъ); „Танцъ на смъртта“ (К. Ларондъ) и др.; „Фантазио“ — скечъ въ 3 части; лирическа трагедия „Антигона“ (текстъ отъ Жанъ Кокто) и пѣсни съ пиано. Композиции 1930—1932 (най-главни): концертъ за виолончелъ съ оркестръ (1930), „Амфион-легенда“ — симфония, писана за Бостонъ (1931), „Мелодрама“ (текстъ отъ Полъ Валери) — една смѣсца отъ всички сценически родове: опера, драма, балетъ и др. (1931), „Вермутъ“ — симфонична творба отъ трилогията „Пасификъ 231“, „Ругби“, „Вермутъ“ (1931), ораторията „Виктъ на свѣта“, „Царь-Посолъ“ — ревию-опера, „Поема“ за соли, хоръ и оркестръ; квинтетъ за 2 цигулки, 2 виоли и чело; 4 Аполоновски пѣсни и 3 поеми за пѣние и пиано (1932).

О'Нейлъ, Норманъ — O'Neill, Norman — английски композистъ, род. 14 мартъ 1875 въ Кенсинтонъ (Лондонъ), ученикъ на Хоховата консерватория въ Франкфуртъ а/М, компониралъ: за оркестръ — две концертни увертюри, една шотландска рапсодия, „Вариации върху една шотландска пѣсень“, „Миниатюри“ за малъкъ и за струненъ оркестръ, едно клавиртрио, единъ клавирквинтетъ, фантазия „Волдемаръ“ за соли хоръ и оркестръ, музика къмъ нѣколко драми, клавирни творби, пѣсни и др.

Онslow, М. Жоржъ — Onslow, M. Georges — плодовитъ композистъ, род. 27 юлий 1784 въ Клермонъ-Феранъ, умр. 3 окт. 1852 с. г., ученикъ на Душекъ и Крамеръ, и по композиция — на Райха; живѣе въ Виена, кждетъ прекарва нѣколко години, като се запознава и заведо по-близки отношения и съ Бетховенъ, връща се, следъ това, въ Парижъ, и бива избранъ за членъ на академията

(на мѣстото на Керубини). Творби: 4 симфонии, 6 цигулки, 3 клавирни и 3 челоуи сонати, 10 клавирни триа, 36 струни квартета, 34 струни квинтета (контрабасовия гласъ писанъ за Драгонети, гл. т.), единъ секстетъ за флейта, обой, кларинетъ, фаготъ, хорна и пиано; единъ септетъ за флейта, обой, кларинетъ, хорна, фаготъ, контра басъ и пиано, единъ монетъ за струненъ квартетъ (съ контрабасъ), флейта, обой, кларинетъ, хорна и фаготъ, една сцена „Смъртта на Авелъ“ за басъ съ оркестръ, както и 3 опери „Сждията на Вера“ (1824), „Дукътъ отъ Гюизъ“ (1827) и „Пжтния продавачъ“ (1827).

Оп. — ор. — съкращение на опусъ (гл. т.).

Опелтъ, Фридрихъ Вилхелмъ — Opelt, Friedrich Wilhelm — музикаленъ теоретикъ, род. 9 юний 1794 Рохлицъ (Саксония), умр. 22 септ. 1863 въ Дрезденъ, писалъ: „Върху естеството на музиката“ и „Обща теория на музиката, основана върху ритъма на звуковитъ вълни, и обяснена чрезъ нови срѣдства на чувствувагето“ (1852).

Опера — отъ италиянското *opera* — дѣло, музикално творение, композиция, и постепенно преминаващото название за театрални представления съ музика — *drama per musica*, *opera in musica*. О-та има своя произходъ въ Италия, но нейнитъ най-първи корени се намиратъ въ древна Гърция — въ трагедиятъ съ хорове, монолози и дуети, които сж се пѣяли въ трагедиятъ на Софокла, Есхила и Еврипида. Презъ втората половина на XVI в. култа къмъ древнотръската драма въ Италия е билъ твърде голѣмъ и, въ желанието да се възкреситъ наново, се явява на животъ операта. Сценически представлениа съ музика, — като опити за възсъздаване на античната драма, сж били твърде много разпространени въ Италия по това време, но центръ е билъ градъ Флоренция, съ прочутата негова Платонова академия. Домоветъ на графъ Джовани Барди и Дж. Корси ставатъ огнища на дейността за възврщане къмъ древнотръската драма съ музика. Отъ друга страна, все повече и повече се е съзнавало, че контра-